

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Cap. 19 Quomodo illam Deus animaverit ad tolerandas molestias crucis,
eò quòd sint medium pro obtinendis gratijs inusitatis quas ipsi præstabat,
& pro augendis meritis æternæ gloriæ.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

Denique, ut non abhorreret à Cruce, voluit illi DEUS ostendere in spiritu eam ipsam sanctissimam Crucem, cui fuit affixus.

Dum, inquit, vacarem orationi, vider quaterve quandam grandem Crucem, & magnæ Majestatis, cumque metuerem, nè esset imaginatio, comparuit mihi illa sancta Crux majori cum lumine & claritate, quâ anima mea fuit illustrata, ut eam agnoscerem; aspiciensque illam, ac videns majestatem, quâ erat conspicua, adoravi ipsam, quàm maximâ reverentiâ potui. Erat tanta, quantam esse oportuit, ut illi affigeretur Christus Dominus nôster, ita ut superesset aliqua ipsius pars à pedibus. Infernè habuit colorem quasi fuscum, mixtum nonnihil viridi, & in brachijs erant foramina clavorum, in summitate verò ipsius erat Corona spinea Christi Domini. Tanta fuit Majestas istius Cru-

cis, ut illam nemo videret, qui non contremisceret, seque coram ea non prosterneret, adorando ipsam quàm reverentissimè. Postquàm illam vidissem, adoravissem, fuissè que toto meo venerata corde, conspexi plurimos diabolos ibi latentes in quadam abyssò, qui videntes Majestatem hujus sanctæ Crucis, timebant, ac tremebant, descendebantque profundius in suum barathrum. Et illuminata à DEO, intellexi, eam sacram Crucem esse illam ipsam, in qua Christus Dominus est mortuus, nosque redemit, & liberavit à diabolo. Mea anima fuit repleta solatio, ac devotivè erga sanctam Crucem, atque per illam armata pro tribulationibus & afflictionibus, quæ mihi paulò post advenerunt, quia in hunc finem intellexi, mihi fuisse præstitam eam misericordiam.

✽✽✽

CAPUT XIX.

Quomodo illam DEUS animaverit ad tolerandas molestias Crucis, eò quòd sint medium pro obtinendis gratijs inusitatis, quas ipsi præstabat, & pro augendis meritis æternæ gloriæ.

Duplicem DEUS confert Beatitudinem suis Electis, unam æternam & consummatam, alteram temporalem, quæ est participatio æterna, consistitque magna ex parte in visionibus & unionibus cum DEO, quales fuerunt hæcenus narra. Crux est via ad utramque, quia afflictiones disponunt ad posteriorem, & promerentur cum magnis incrementis priorem. Utrumque DEUS manifestavit Marina, ut illam animaret ad patiendum; eò quòd utrumque sit premium earundem afflictionum, ideoque illi DEUS genentim asseruervit: Quotiescunque aliquid speciale fueris passa, par est, ut novam quampiam tibi præstem gratiam. Veritas horum omnium patebit ex sequentibus visionibus, quarum singule con-

tinent peculiare motivum ad amandam Crucem.

§. I.

Crux est medium ad unionem cum DEO.

CUm quodam die vehementer essem internè afflicta, dixit mihi DEUS: Quid facis Creatura mea? Visne venire mecum, ut quiescas modicum? Ità, mi Domine, & DEUS mi, ajebam ego: tecum volo ire, & manere in te perpetuò. Quod dicens elevavi oculos, & vidi Majestatem Divinam, unaque ipsius Immensitatem & Magnitudinem, absque ulla specie, vel figura. Habebat iste magnus Dominus quasi ante se quandam grandem & elegantem Crucem, ex purissimo & splendidissimo auro, quæ tota antèrius erat plena.

na quibusdam cuspidibus, non usque adeo longis, sed quàm acutissimis, ex fortissimo ac solidissimo efformatis chalybe. Dixitque mihi Dominus: Anima, tu dicis magno affectu, quòd velis venire mecum; Veni igitur, per me licet: Verum tamen moneo te, esse tibi, ut ad me pervenias, meque amplectaris, uti desideras, transeundam istam Crucem, quam hìc vides ante me, ita refertam cuspidibus acutis, solidis & penetrativis, teque illis omnibus vulnerandam & confingendam, ac debere ad me pervenire ipsi penetratis. Considera, an id velis hoc pacto: ista enim est via, recta & Regia, ut animæ ad me perveniant, fruanturque in hac vita meis unionibus ac amplexibus, & assequantur scientiam meorum mysteriorum, ac secretorum; in æterna verò potiantur meis gaudijs duraturis, atque æternâ possessione sui DEI. Quid ad hoc dicis? Mea anima vehementer obstupuit, audiens taliter loquentem suum DEUM, videbaturque consternari ac timere, inspecto adeo duro & aspero transitu, atque formidabili terribilitate illius Crucis armatæ suis cuspidibus; verum præ magna aviditate, & vehementi ac intimo affectu, quæ habebat, transeundi ad suum DEUM, illumque cõplectendi, statim dixit suo DEO, se velle. Et in momento se accinxit, ac transivit omnes illas cuspides tam acutas, & illam duram ac arduam Crucem. Et complexa est suum DEUM, seque cum eo arctè univit, ac mansit in illo Divino Essè, ubi est fruita, pro sua capacitate, & quoad se illi Dominus DEUS ipsius communicavit, ijs ingentibus bonis, summisq; thesauris, quos viderat, & cognoverat. Ibi mea anima est diu morata, tam absorpta & abrepta, ut videretur non posse ullibi figere pedem, dicebaturque illi DEUS ejus aliquoties, patefaciendo ipsi admiranda: Considera hoc anima, considera. Post istum raptum, sensim illam, quasi per quandam declivitatem deduxit, reliquitque coram se modo ordinario constitutam.

§. II.

Cruce disponit ad ardentem affectum amoris, ac unionis cum tribus Divinis Personis.

ALIAS (in Octobri anni 1619.) mihi DEUS exhibuit spectandas multas aureas Cruces splendidissimas, parvas, adæquantas palmum, pendentes in aere, ex re quadam delicata instar capilli, nec apparebat, quis illas sustentaret. Ultra unam horam conabar ab ijs avertere oculos, postea verò mihi dixit Dominus: Marina, quare usque adeo tergiversaris? accipe pro te has Cruces; non enim erunt moleste corpori, neque spiritui. Tum quasi abrepta in spiritu extendi brachia, & inceptas quas ex ijs Crucibus apprehendere, inferendo mihi quodammodo vim, ut illas acciperem. Et quando ipsas accipiebam, vidi singulas ita pendentes teneri à singulis Angelis. Sumpserim sex vel septem ad quamvis manum, quas cœpi disfluviari, & amplexari arctissimè, fuitque subito excitatus in meo corde vehementissimus affectus amoris DEI, ut si mille mundi essent mei, omnes ipsi libenter donarem. Expendi deinde afflictiones, quas patiebar, ut viderem, utrum me illi eodem modo etiam offerrem ad mille Martyria, & sensim nonnihil repugnantia; quod me valde afflixit, nolebam enim illam sentire. Sed dixit mihi Dominus: Nè id agere feras, habes enim tuam voluntatem transfusam in meam, quod sufficit, quòdque ego à te requiro. Tunc mihi dixerunt sancti Angeli: Soror, da nobis has Cruces, ut illas tibi servemus; quibus ego respondi: Hoc non, Domini. Dixitque mihi Angelus Custos: Et mihi illas non dabis? Tibi, omnino Domine, quia tu es meum gazophylacium, in quo Dominus etiam reliqua deposuit. Statim itaque illas à me accipit, & ego specialiter illuminata, vidi duos. Primum id, quod illæ Cruces representabant; & erat, quomodo anima, dum patitur, se disponat ad obtinendos ardentem affectus amoris DEI, & alia ipsius dona. Alterum verò, quòd mihi fuerit manifesta excel-

excellencia Spiritus Angelici, sinè ea specie imaginaria, in qua mihi ordinariè compareret, atque sic vidi admirabilem illius essentiam ac præstantiam.

Eo tempore, conspexi gloriosos sanctos Ignatium & Dominicum, qui infernè sustinebant quandam metliocrem Crucem. Feci, quod potui, nè illam aspicerem, donec me ad id Dominus disposuisset, & quasi adegisset. Dum illos intuerer, vidi in Cruce effigiem Christi Domini ex ea pendens, & dixi, timens meo more: Effigie Christi Domini, ut est ipse effigies, ego adoro. Mei verò sancti Angeli, ut abigerent hunc meum timorem, prosternentes se, illam adoraverunt, quod ter fecerunt; & adverti imaginem esse auream. Ego me semper abstrahebam à Sanctis, quos vidi euntes ad Dominum, referentesque ipsi, quod mecum evenerat, propter meam repugnantiam. Dominus illos iussit redire, mihi que aliquid significare: quidnam autem fuerit, non intellexi. Redierunt, & cum mihi id cœpissent dicere, sum majorem in modum turbata, fecique quantum potui, nè, quod dicebant, audirem. Interea fui abrepta ad conspectum sanctissimæ Trinitatis, & Dominus mihi dixit: Modò videbis, quid significet prius mysterium. Subitò me conspexi in brachijs æterni Patris, qui me arcè strinxit unione spiritali: & sensi dolorem, atque vulnera pedum & manuum, ac lateris, fuerunt quasi sanguine perfusa. Postquam me dimisit Pater, vidi me in manibus Filij, qui me eodem modo strinxit, & percepi majorem dolorem, plus quoque sanguinis apparuit in meis vulneribus: ac deinde vidi Personam Spiritus sancti, in specie lucidissimi Solis, qui me totam illustravit, & recreavit, atque confortavit post illam molestiam & afflictionem.

§. III.

Aque afflictionum, & meritorum, ac solationum, oriuntur ex uno, eodemque fonte.

Dum quâdam nocte agerè cum Domino (in Octobri anni 1617.) valde afflicta, manifestavit mihi mysterium san-

ctissimæ Trinitatis, & vidi ex pectore Patris æterni erumpentem torrentem aquæ adeò horribilem, ut mihi incuteret terrorem, qui ruit in meum pectus, seque mihi infudit, unde fui vehementer consternata. Deinde vidi prodeuntem aliam aquam, manantem suavius, quæ post præcedentem influxit in meum pectus, meque affecit solatio, ac recreavit. Et est mihi dictum, priorem aquam esse afflictionum, quas patiebar, prodeuntes ex pectore Dei, & advenientes ex ejusdem dispositione ac amore: posteriorem autem aquam, esse merita, præmia, & solatia, quæ adferunt istæ afflictiones, semperque illas procedere æqualiter, ita ut posterior confortet ad suscipiendam priorem.

Similiter me solatus est Dominus aliquando (in Junio anni 1217.) dum essem solito afflictior ob meos dolores, dicendo mihi: vehementer me tui miseret, propter ea, quæ pateris; sed si videres aliquem fodientem cum magno labore, sudore, ac defatigatione unâ horâ in fodina, ex qua esset eruturus thesaurum, quo ditaretur ad multos vitæ annos, quibus esset supervicturus, non liberares ipsum ab illa molestia: idcirco neque ego te libero à tua, tamen si possem. Præterea mihi dixit, se velle ut omninò conscribatur, quantum fuerim passâ ijs annis, quibus sum affixa lecto.

§. IV.

DEUS adest ijs, qui patiuntur afflictiones, & his ipsos purificat, ac adornat.

Aliâ vice, postquam octo horis fuisset passa terribile Martyrium, ita ut non possem respirare, neque vel modicum quiescere, quasi conciderer novaculis, nocte sequenti me dignatus est Dominus visitare, cui dixi: Domine, quale tormentum fuit istud? Responditque mihi: ego accendi ignem in tuum commodum, sed dæmon egit partes feminæ irritantis ligna in furno, ut ardeant. Non vidisti tamen illum, nè nimium affligereris: sicut quando cooperiuntur oculi alicui, qui capite plectitur, nè videat gladium. Tum illi dixi: Domine, hâc nocte vellem esse apud

te, siquidem non potui præteritâ. Et respondit mihi: Quomodo dicis, te non fuisse apud me, cum semper me invocaveris? Ego tibi aderam, & compatiebar tuis afflictionibus; atque designans suas manus dixit: In his manibus illas habeo descriptas, simulq; præmia, quibus te remunerabor. Brevi pro te veniam, esto bono animo. Dixi illi: Domine, quæso, nè in morte patiar tam terribiles dolores, quia me non permetterent, ut me præpararé, etiãsi meus Confessarius mihi dixerit, se non petere ullum certum mortis modum, sed eum, qui DEO placuerit, cum ipse sciat, quis illi magis conveniat. Respondit: Iste spiritus est bonus, sed tuus mihi non displicet.

Subitò conspexi meam animam quasi in manibus DEI, ubi mihi suo lumine manifestavit mysterium Sanctissimæ Trinitatis, & subjunxit: Attolle oculos ad Cælum, ac perlustra uno intuitu Aulam meorum Beatorum, videbisque Tribunal meæ Sapientiæ, & Justitiæ, ac meorum Arcanorum. Feci id cum ingenti meo solatio.

In alia afflictione dixi ad DEUM, cum vehementi prorsusque insolito sensu doloris, quasi amicabiliter conquerendo: Revera, mi Domine, istis diebus me Tua Majestas reliquit in magna obscuritate, & præter morem, se conspectui meo subduxit. Etiam si verò me permittas versari in majoribus tenebris, quam fuerint Ægyptiacæ, quærere te debeo, quibuscunque modis ac medijs potuero, & scivero. Dominus autem mihi respondit quàm suavissimè, ac amantissimè: Et ego tibi asseveranter dico, mea Anima, futurum, ut me non incipias quærere, & jam me invenias, atq; ego tibi occurram. Deinde subjunxit: Quis te turbavit, Anima mea? quis te afflixit? Cui ego: Nemo, Domine, sed mea peccata me turbant. Tum Dominus: Non sunt, ajebat, tua peccata hujusurbationis causa: verum ego id permisi ad te probandam, & exercendam; quia sicut purum aurum probatur, magisque depuratur in catino, ita virtus in meis probationibus, atque afflictionibus. Ista DEI Benignitas mihi attulit magnam pacem, & quietem animæ. Derepentè autem vidi

Majestatem Christi Domini, stipati sanctis Angelis, qui duobus provolutis in genua, dato illis quasi signo dixit: Accipite hanc vestem, & induite eam illam. Angeli ipsam acceperunt, & me illam induerunt. Erat pulcherrima, habens formam Crucis, & cum mihi imponeretur, sentiebam me accipere quasi quiddam valde molestum. Eram in illa nihilominus tam gratiosa, & ornata, ut me non auderem aspiciere. Erexerunt me in pedes, & postquam me duxissent ad locum, in quo JESUS Christus Dominus noster confidebat in throno, flexis genibus inclinavi caput ad genua Domini, ibique spiritualiter obdormivi, in quo somno mihi fuerunt ostensa tanta Magnalia DEI, ut nequeant explicari. Angeli ter venerunt, volentes me inde abducere, & Dominus ipsis dicebat: Relinquitte illam. Primò fui abrepta ad pectus DEI, & ad arcana ipsius Divinitatis ac Trinitatis Personarum, alio quodam admirabiliore modo: postea verò uniens se mecum Dominus, reliquit me in meo loco.

S. V.

Angeli exhibent DEO nostras afflictiones, & conferunt pretiosa dona patientibus.

ALIàs (in Julio anni 1619.) vidi quod mei Domini quatuor Angeli tenerent in manibus quoddam cingulum latum, & longum, cui erant inscripti aliqui characteres, seu certæ figuræ impressæ, quodque omnes ijs contemplandis essent intenti: & quidam lucidissimus Sol multis radiis incidentibus in cingulum ipsis subministrabat lucem, ut illud viderent. Osculati sunt cingulum hi sancti Angeli, unaque meus Custos. Et vidi adeste alium Angelum, qui tenebat in manu pulchram pelvim, in quam meus Custos imposuit cingulum, ita ut cum imponeretur, ederet sonitum. Cingulum istud habebat insertas pretiosissimas gemmas, in quibus erant expressæ omnes afflictiones, quas fueram perpessâ, siquidem instar cinguli constringunt meum corpus, quasi quibusdam clavis. Sanctus ille

ille Angelus tulit cingulum ad Cœlum, volando gravissimè & agilissimè, flexisque genibus ante thronum sanctissimæ Trinitatis, & exhibitâ reverentiâ omnibus tribus Divinis Personis, dixit: Domine omnipotens, tuæ Majestati præsentatur hoc cingulum martyriorum, quæ illa Anima sustinuit. Dominus illud aspexit, ac lustravit, & benedixit, plurimumq; sibi in eo complacuit, hæc inquit: Feratur ejus Angelo Custodi, quod ille servabit in thesauro sui pectoris cum cæteris rebus, ut eo die, quo est moritura, ibi omnia appareant, & ipsa recipiat præmium. Angelus, postquam debitè veneratus esset Dominum, redijt ad meum cubiculum, tradiditque cingulum meo Angelo, & significavit illi id, quod ipsi erat dictum à Domino, qui illud suscepit, & servavit, atque recondidit in se ipso.

Alio die (in Julio anni 1617.) mei Domini exornati quàm elegantissimè, dignati sunt & me exornare cimelijs; singuli tenebant in sua manu circulum aureum, intra unum erat Nomen JESU splendidissimum, intra alterum tres clavi conjuncti secundum cuspides, ac divisi capitibus; intra tertium imago Lunæ, & in quarto Sol. Erant hæc cimelia pretiosissima, quibus me Angeli exornaverunt, unde comparui splendidissima. Deinde me illis iterum spoliaverunt, atq; dum desiderarem scire, quid significarent, dixit mihi unus ex ipsis, quod cimelium insignitum Nomine JESU, significaverit, me esse totam Domini JESU; illud, in quo erant clavi, afflictiones ac dolores, quos eram passa; Luna verò, mea opera, ut sunt mea: Solem enim significavisse eadem opera, ut profecta ex gratia DEI, quam mihi contulerat. Sicut namque Luna est ex se obscura, & totum lumen accipit à Sole, ita mea opera nihil valent, nisi valorem accipiant à gratia, & à DEO, qui illa facit valere, ac esse meritoria.

§. VI.

DEVS distrahit afflictos, ut minus sentiant adversa.

Alia vice me duxit post se Dominus, quasi adhærentem uni extremitati vestis. Venimus ad quendam parvum campum, plenum floribus diversorum colorum, ubi mihi dixit: Decerpe aliquos ex his floribus, ac offer mihi illos. Decerpsi quinque. Et dixit: sufficit. Tum eos flexis genibus ipsi obtuli, quos ille benedixit, & accepit ad suam manum. Progressus sum ulterius, ascendendo per maximum, & asperissimum montem. In media via stetit, in quadam planitie, & hic aiebat: Aspice deorsum. Vidi planitiem instar paradisi, atque nemus amœnissimum, resonans suavissimâ musicâ Angelorum. Duxit me per arcuam semitam ad cacumen illius montis, qui erat altissimus; me incedente ex parte cum periculo lapsus. Dixit autem mihi Dominus: Noli timere, dum venis mecum. In vertice se transfiguravit cum summa gloria, ascenditque paulatim ad cœlum, me inspectante, donec se intus occluderet. Mansi diu sola, & afflictâ. Venitq; meus Angelus Custos, & alius ex quatuor, qui me animantes dixerunt: Ulterius adhuc tibi ambulandum superest, oportet te descendere per hunc montem ex altera ista parte, quæ imminabat vasto cuidam fluvio, & erat difficillimus per illam descensus. Descendebam tamen, & quando eram vicina lapsui, illi me detinebant. Cùm pervenissem ad crepidinem fluvij, reliquerunt me. Fluvius exerevit, & corripuit me; assurgebant fluctus, & unus valde magnus ac altus me sustulit. In eo momento vidi descendente sanctissimam Trinitatem, & cognovi hoc mysterium. Assumpsit me ad suum pectus, duxitque me ad cœlestem Jerosolymam, ac detinuit intra se diu fruente, eo Domino. Postea me ex se exposuit, & aspiciebam, quid fieret in illa cœlesti Jerosolyma inter Beatos. Deinde me iterum in se reposuit cum ecstasi. Reversa ad me, Uu 2 inve-

inveni me in meo lecto. Tum dixi ad Dominum: Quid hoc fuit? & respondit mihi: Volui te distrahere, ostendendo tibi varias vias, quibus te duxi. Dixi rursum: Et illi quinque flosculi, quid sunt? Respondit: Sunt quinque sensus, quos à tua infantia mihi obtulisti, bene ijs utendo ad gloriam meam.

Cùm alio die (in Julio anni 1617) essem vehementer afflicta à meis morbis, dixi ad DEUM: Duc me tecum, Domine, quia jam non possum amplius subsistere. Et non addidi resignationem, quam ordinariè addo, si fuerit tua voluntas: Sed neque hoc dicebam ex me, verùm videor mihi compulsa fuisse ad sic dicendum. Dominus mihi respondit blandissimè: Ergone non vis videre inchoatam fundationem Religionis sanctæ Birgittæ? Tunc respondi: Fiat, Domine, in me tua voluntas. Etiam mei Domini me solabantur, dicendo mihi: Soror, brevi, brevi fiet, esto bono animo, nè te affligas. Quibus ego respondi: Domini, quia ipsi nihil patiuntur, neque sciunt, quid sit pati, cùm id non sint experti, dicunt: brevi, nè te affligas. Illi verò suaviter responderunt: Ità est, Soror, Dominus tamèn nos docet, quid sit pati. Tum ego dixi: Benedictus sit DEUS, qui cùm esset omnipotens, & omniscius, voluit experiri in se, factus Homo, quid sit pati. Post hoc mihi Dominus dixit: Amica, es afflicta, volo te aliquantum recreare; Meis autem Angelis: Ducite illam, ut videat suam cœlestem Patriam. Acceperunt me mei Domini, & vidi plurimos Angelos præcedentes Dominum, atque de me cantantes illam antiphonam, quæ canitur, quando conferunt habitum Monialibus: *Veni sponsa Christi*. Vidique etiam beatissimam Virginem speciosissimam. Dominus me collocavit inter se & suam sanctissimam Matrem, atque hoc modo processit ad Cœlum, durante dicto cantu. Duxerunt me ad Thronum sanctissimæ Trinitatis, ibique mihi exhibuit Dominus, quasi confusè, totam illam cœlestem Aulam, & omnem magnificentiam, quam nulla lingua novit explicare. Deinde me collocaverunt ad pedes Domini,

fuitque quasi per unum momentum (sicut dum apparet fulgur) aperta quadam cortina, & vidi uno momento Divinam Majestatem, ac tum statim me Dominus iussu abduci, & fui subito unita DEO per raptum, reperi me in meo cubicello, quia si ea visio duravisset diutius, existimo, me morturam fuisse.

§. VII.

Iniustis afflictionibus obtinentur iniustitæ gratiæ, & donum perfectionis.

Quadam nocte, ait, (sexta Novembris anno 1616.) mihi videbantur esse tales mei cruciatus, quales experier, si caderer fustibus; quia sentiebam mihi modò hic, modò ibi infligi ictum. Tum mihi dixerunt Angeli: Martyr Domini, adsumus; considera, quid velis pro tuo solatio. Appellationem istam ego verti in jocum, ac dixi: Tantùm volo, ut me adjuvent, nè committam ullum defectum, dum crucior. Illi verò dixerunt: Ecce, dum Sanctus Stephanus lapidaretur, aperti fuerunt Cœli, & vidit gloriam DEI pro suo solatio: ità nunc tibi aperiuntur. Levavi oculos, & vidi quodammodo aperti Cœlos, atque gloriam Beatorum, sicut aliàs videre soleo. Pariebar tunc gravem capitis dolorem. Diu post conspexi veientem Christum JESUM Dominum nostrum, qui ad me accedens, condescendit supra meum lectum, suaque manu attingit meum caput. Extimui mirum in modum, quòd ipsum ità viderem sedentem, & recurri ad Dominum, ut DEUM, petens ab eo illuminari, pro cognoscendis ipsius veritatibus, sanctaque ejus voluntate, valde instanter, & perseveranter. Dixit autem mihi: Mitto ad te meum Filium ut te invisat, & consoletur, quare illum spernis? Cui ego: Domine, non facio id, quasi illum spernam, sed nè errem, & propter meos timores. Respondit mihi: Cùm ipsum dederim, ut pro vobis moreretur in Cruce, quid mirum est hoc ab illo fieri? Nihilominus conabar pro viribus a-

verte-

vertere ab eo oculos: sed non potui non, videre accingentem se ad scribendum aliquid, literis quasi cœruleis, quod obstupui, dixeruntque mihi Angeli: Noli timere, quia id quod scribitur, cedit in tuum commodum. Porrexit deinde scriptum cuidam ex ipsis, quod consequenter promotum ab uno ad alterum devenit ad meum Custodem, cui Dominus dixit, ut mihi diceret, quid contineret; nimirum gradus gloriæ, quos consequebar singulis afflictionibus, quas perferebam.

Cum aliàs confedisset in meo lecto, dixi illi: Recede à me Domine, quia sum magna peccatrix. Et respondit mihi: An necis, me venisse in mundum propter peccatores? Cui ego rursus: Recede Domine à me, quæ decumbo in hoc lecto, cum deberem jacere humi prostata. Ipse verò respondit: Ego te detineo in hoc lecto. Et subito transformatus cum magna gloria, me introduxit in suum pectus, dicendo mihi, ut habitarem in ejus corde.

Non pratercamus hic cimelium longè præstantissimum, quod aliquando fabricabant ydem Domini quatuor Angeli.

Vidi illos, ait (in Novembri anno 1614) parantes quendam elegantem torquem, & insuper pretiosam coronam: omnia erant quasi ex auro distincto pulcherrimis gemmis, & cum his in conspectu oculorū meæ animæ abiverunt ad cælum, obtule-

runtque illa Divinæ Majestati, quæ ea benedixit nomine suo, & sui Filij, ac Spiritus sancti. Rediverunt deinde cum ipsis ad me, & cum eo lumine, quod mihi fuerat infusum, me vidi exornatam omnibus illis cimelijs, ac insignibus, quæ ad illud usque tempus susceperam à DEO, ut erat Crux, quam habebam intrà pectus; Annulus, quem mihi dederat in desponsatione; signa Vulnerum, atque Coronæ spineæ, & reliqua. Deinde me adverti ab Angelis coopertam esse quodam pretioso velo, & circumspiciens oculis animæ, vidi Majestatem Christi Domini, qui accepto in manus illo Torque & Coronâ ex manibus Angelorum, imposuit Torquem meo collo, & Coronam capiti, dicendo: Anima mea, suscipe hoc munus in pignus, quod æternum sis futura mea, ita ut nemo possit habere, neque habeat partem in te. Cumque ea mihi incideret cogitatio, quod spectato meo libero arbitrio possem deficere, & peccare; respondit Dominus: Ità est, sicut cogitas: verum ego, non ablatâ tibi tuâ libertate, dabo tibi talia auxilia, & talem virtutem, ac fortitudinem, ut assequaris prædictum finem, qui est Beatitudo æterna, & conservabo in te meum sanctum timorem auctiorem, quàm habueris, priusquam consequeris à me istâ gratiam.

CAPVT